

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΜΠΟΥΚΗΣ

Τὸ ὄνομα τοῦ κ. Π. Παμπούκη οὐ μόνον ὡς ἐγκρίτου ἱατροῦ καὶ μικροβιολόγου κρατίστου, ἀλλὰ καὶ ὡς ἰδρυτοῦ πρὸ πάντων τοῦ ἐν Ἀθήναις Λυσοκομείου καὶ Λυσοιατρείου, συνεδέθη ἐπὶ τοσοῦτον πρὸς τὴν νεωτέραν ἐν Ἑλλάδι ἐπιστημονικὴν δρᾶσιν καὶ κατέκτησε τοιαῦτα δικαιώματα ἐπὶ τῆς κοινῆς εὐγνωμοσύνης, ὥστε πιστεύομεν ἀδιστακτικῶς ὅτι ἱκανοποιούμεν τὴν ἐπιθυμίαν τῶν ἀπανταχοῦ ἀναγνωστῶν τοῦ Ἡμερολογίου γνωρίζοντες διὰ τῆς παρατιθεμένης εἰκόνας τὴν συμπαθῆ φυσιογνωμίαν τοῦ ἀνδρὸς καὶ παρέχοντες τὰς κάτωθι προχειροὺς πληροφορίες περὶ τοῦ ἐπιστημονικοῦ του σταδίου, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐτίμησε καὶ τιμᾶ ἀληθῶς τὴν τε ἐπιστήμην καὶ τὸ ἔθνος.

Ὁ κ. Π. Παμπούκης γεννηθεὶς τῷ 1858 ἐν Ἀκράτα τῆς Αἰγιαλείας διήνησε τὰς πρώτας ἐγκυκλίους σπουδὰς ἐν Ἀθήναις, ἀριστεύων εἰς πάσας τὰς γυμνασιακὰς τάξεις. Πλήν τῆς ἱεράς τέχνης τοῦ Ἀσκληπιοῦ, εἰς ἣν ὀλοφύχως ἐπεδόθη, ἐνωρὶς εἶχε διαμορφώσει τὸ πνεῦμα αὐτοῦ καὶ εἰς ἄλλας ἐποικοδομητικὰς μελέτας, φιλολογικὰς καὶ ἐγκυκλοπαιδικὰς, μεταγλωττίσας, νεώτατος ἔτι, μόλις εἰκοσαετῆς, τὸν Βέρτερον τοῦ Γκαῖτε. Μετ' ἐνδεδελεγεῖς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ σπουδὰς, τυχὼν ἱατρικοῦ πτυχίου, καὶ ἐπὶ τριετίαν διατελέσας βοηθὸς τῆς παθολογικῆς κλινικῆς ἐν τῷ Δημοτικῷ Νοσοκομείῳ, ἀπεστάλη τῷ 1883 εἰς Παρισίους ὡς ὑπότροφος τῆς Μονῆς Πεντέλης. Ἐκεῖθεν, ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀκόμη ἔτους, ἀπέστειλε πλεῖστα ἐπιστημονικὰ ἄρθρα εἰς τὸ ἐν Ἀθήνας ἱατρικὸν περιοδικὸν «Γαληνός», ἐν οἷς καὶ ἰδίαν ἐκτεταμένην διατριβὴν : περὶ ἐπιδημικῆς παρωτίτιδος καὶ ὑπογενεΐτιδος. Τὰ πλεῖστα τῶν ἄρθρων τούτων ἐπραγματεύοντο ἀνέκδοτα εἰσέτι κλινικὰ μαθήματα τοῦ διασημοῦ καθηγητοῦ Jaccoud, τὰ ὁποῖα, πρὶν ἢ ἀκόμη ἀνακοινωθῶσιν εἰς τὰ Εὐρωπαϊκὰ φύλλα ἐδημσιεύοντο ἐνταῦθα, χάρις εἰς τὴν ἀκατάβλητον φιλοπονίαν καὶ εὐφυΐαν τοῦ νεαροῦ ἐπιστήμονος.



ΠΑΝΑΓ. ΠΑΜΠΟΥΚΗΣ

Ἰδρυτῆς καὶ Διευθυντῆς
τοῦ ἐν Ἀθήναις Λυσσιατρείου καὶ Λυσσοκομείου

Τοῦτο μάλιστα εἶχε διεγείρει τὴν προσοχὴν τοῦ Γραμματέως τῆς ἰατρικῆς Ἀκαδημίας τῶν Παρισίων, ἐνώπιον τῆς ὁποίας καὶ τὸ ἀνήγγειλε οὗτος μετὰ χαρᾶς· πλὴν ἄλλων ἐπέστελλεν εἰς τὸν Αἰῶνα ἄξιας λόγου διατριβὰς περὶ δημοσίας ὑγιεινῆς.

Ἐν Παρισίοις ἐπεδόθη εἰδικῶς εἰς τὴν μικροβιολογίαν ἔργα-
σθεῖς ἐπὶ τριετίαν ὅλην παρὰ τοῖς Pasteur, Cornil κλπ. συστη-
ματικώτερον δὲ ἐπὶ πολλοὺς μῆνας ὑσχολήθη εἰς τὴν θεραπείαν
τῆς λύσσης διὰ τῆς τότε ἀνακαλυφθείσης μεθόδου τοῦ Pasteur,
ἣν ὁ κ. Παμπουκῆς ηὐτύχησε νὰ παρακολουθήσῃ μεταξὺ
τῶν πρώτων ξένων ἐπιστημόνων, οἷς ἐπετρέπη τοῦτο· πράγματι
δὲ ὁ κ. Παμπουκῆς εἶνε ὁ μόνος μέχρι τοῦδε Ἕλληνας ἰατρός ὁ μνη-
θεὶς τὰ τῆς ἀντιλυσσικῆς θεραπείας καὶ ἐν αὐτῷ μάλιστα τῷ ἔρ-
γαστηρίῳ τοῦ Pasteur.

Τῷ 1886 ἐδημοσιεύθη πρωτότυπος ἐργασία τοῦ κ. Παμπουκῆ,
διαμέμοντος εἶτι ἐν Παρισίοις: «Περὶ νέου μικροβίου τῆς νόσου
Ἐρυθρᾶς,» ὅπερ ὁ ἴδιος ἀνεκάλυψεν ἐργαζόμενος ἐν τῷ Ἰν-
στιτούτῳ Pasteur καὶ ἐν τῷ ἔργαστηρίῳ τοῦ Cornil. Ἡ ἀνακά-
λυψις αὕτη, γνωσθεῖσα καὶ δημοσιευθεῖσα ἀνὰ τὸν ἐπιστημονικὸν
κόσμον, παρήγαγε ζωηρὰν ἐντύπωσιν, ἔκτοτε δὲ δημοσιεύεται εἰς
τὰ εἰδικὰ μικροβιολογικὰ συγγράμματα ὑπὸ ὑπὸ τὸ ὄνομα: Μι-
κρόβιον τῆς Ἐρυθρᾶς Παμπουκῆ.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1886 κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπιστρατείας
ἐπανέκαμψεν ἐκ Παρισίων ὅπως ὑπηρετήσῃ ἐν τῷ Ἑλληνικῷ
στρατῷ ὡς ἐπίκουρος ἰατρός. Μεθ' ὃ ἠξιώθη τῆς τιμῆς, πρυτα-
νεύοντος τοῦ κ. Δηλιγιάννη, νὰ σταλῇ ἐκ νέου, ἐντολῇ καὶ δα-
πάναις τοῦ πανεπιστημίου, εἰς Παρισίους πρὸς ἐντελῆ ἀποπερά-
τωσιν τῶν ἐν τῷ μικροβιολογίᾳ σπουδῶν του παρὰ τῷ Pasteur,
ἐγκρίναντος τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας καὶ ἐπισημοποιήσαντος
τὴν ἀποστολὴν του ταύτην. Ἄμα τῇ ἐκεῖθεν ἐπανόδῳ του ἀφω-
σιώθη καὶ πάλιν μετὰ θαυμαστοῦ ζήλου εἰς τὰ τῆς πειραματικῆς
παθολογίας καὶ μικροβιολογίας, οὕτω δὲ τῷ 1887 ἐδημοσίευσεν
εἰς τὸ Journal des Connaissances medicales τοῦ καθηγητοῦ
Cornil ἐμβριθὲς ὑπόμνημα: «Περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι διαλειπόντων
ἐλῶδων πυρετῶν,» ὅπερ ὑπέβαλε τῇ ἰατρικῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν
Παρισίων ὁ καθηγητὴς καὶ κοσμήτωρ τῆς αὐτόθι ἰατρικῆς Σχολῆς
Brouardel συστήσας αὐτό: «ὡς ἐμπλεων πληροφοριῶν χρη-
σίμων καὶ ἄξιον συμβουλῆς καὶ μελέτης»· τὸ αὐτὸ ἔτος καὶ ἐν
τῷ αὐτῷ περιοδικῷ ἐδημοσίευσεν ἐτέραν πραγματείαν «περὶ τῶν
ἐν Ἑλλάδι καχοίθων πυρετῶν» ἐν ἣ ἐκτίθησι πολλὰς ἰδίας
πρωτοτύπους παρατηρήσεις, ἀναφέρει δὲ καὶ τὰς μικροβιολογικὰς
αὐτοῦ περὶ τῶν ἐλῶδων πυρετῶν μελέτας. Αἱ συγγραφαὶ αὗται

μετεφράσθησαν δημοσιευθεῖσαι καὶ εἰς τὰ ἐν Ἰταλίᾳ εἰδικὰ περιοδικά, ἐν περιλήψει δὲ καὶ εἰς τὰ πλεῖστα ἐν Παρισίοις καὶ ἀλλαχοῦ τοιαῦτα. Διὰ τὰς ἐπιστημονικὰς ταύτας ἐργασίας τοῦ κ. Παμπούκη ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις ἀπένειμεν αὐτῷ τότε τὸ παράσημον officier d' Academie.

Τῷ 1888 ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ Progrès médicaux πρωτότυπον ἄρθρον: «περὶ νέας θεραπείας τῶν ἐλωδῶν πυρετῶν διὰ τῆς ἀντιπυρίνης, ἀναδημοσιευθὲν ἰταλιστὶ εἰς τὸ ἐν Νεαπόλει ἰατρικὸν περιοδικὸν Giornale Clinica e terapia.

Τὸν Μάϊον τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐδημοσιεύθη εἰς τὰς Archives de Neurologie τοῦ Charcot πρωτότυπος πειραματικὴ καὶ κλινικὴ μελέτη Π ε ρ ῖ τῆς θ α λ α σ σ ῖ α ς ν α υ π ῖ α ς, ἣν ὁ κ. Παμπούκης ἔφερεν εἰς φῶς κατόπιν πλείστων ὄσων πειραμάτων, ἅπερ ἐξετέλεσεν ἐπὶ ζώων δι' ἰδίου πρωτοτύπου μηχανήματος ἐν τῷ φροντιστηρίῳ τῆς πειραματικῆς Φυσιολογίας τῆς Σορβόννης. Ἡ ἐπιστημονικὴ αὕτη ἐργασία τοσοῦτον ἐξετιμῆθη, ὥστε ὁ μὲν Charcot ὠνόμασε τὸν κ. Παμπούκην συνεργάτην (collaborateur) ἐν τῷ περιοδικῷ αὐτοῦ, ὁ δὲ Baudouin ἐν τῷ Progrès médicaux ἐξῆρε τὰ πειράματα ταῦτα ὡς εὐφυᾶ.

Τὸν Ἰούνιον τοῦ 1888 ὁ κ. Παμπούκης ἀνέγνωσεν ἐνώπιον τῆς Société Anatomique τῶν Παρισίων πρωτότυπον μελέτην περὶ παθολογικῶν ἀλλοιώσεων τοῦ ἥπατος ἐπὶ κακοήθων κωματωδῶν πυρετῶν, ἣν ὁ πρόεδρος τῆς Ἑταιρίας, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῆς, ἐχαρκτήρισεν ὡς σπουδαίαν, ἅτε περιέχουσαν πολλὰ νέα διὰ τὴν ἐπιστήμην, ἐφ' ᾗ ἡ Ἑταιρία παμψηφεί τὸν ὠνόμασεν ἀντεπιστέλλον αὐτῆς μέλος.

Τὸν Ἰούλιον τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ Progrès médicaux, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ κ. Σόλωνος Χωματιανοῦ, «ἐρεύνας κλινικὰς πειραματικὰς περὶ τῆς ἐκ κινίνης αἰμοσφαιρινουρίας».

Καθ' ὃν δὲ χρόνον ὁ κ. Παμπούκης ἀνεκοίνου δημοσίᾳ τὰ πορίσματα τῶν διαφόρων ἐπιστημονικῶν αὐτοῦ μελετῶν, ἡσχολεῖτο συγχρόνως καὶ εἰς τὰ τῆς ἀντιλυσσικῆς θεραπείας, ἣν ἐξέμαθεν ἐντελῶς, τελέσας αὐτὸς οὗτος πάντα τὰ σχετικὰ πειράματα ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ Παστέρ, ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἐγγράφου τοῦ Ἰνστιτούτου, διαδιδασθέντος διὰ τῆς ἐν Παρισίοις πρεσβείας πρὸς τὴν ἐλληνικὴν Κυβέρνησιν, ἐν ᾗ πιστοῦται ἐπὶ λέξει ὅτι: «Ὁ κ. Παμπούκης ἀκολουθῶν πιστῶς ὅ, τι ἐδιδάχθη δύναται νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν ἀντιλυσσικὴν θεραπείαν.»

Ἐπανακάμψας ἐκ Παρισίων τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1888 καὶ κατιδὼν τὴν σπουδαίαν ἔλλειψιν μικροβιολογικοῦ ἐργαστηρίου ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἐξηγήσατο τὴν σύστασιν τοιοῦτου, ὅπερ ἰδρυσέσθαι λειτουργοῦν ἔκτοτε. Τῷ 1890 κατεχώρησεν ἐν τῷ ἐνταῦθα Ἰατρικῷ Δελτίῳ νέαν πρωτότυπον διατριβὴν: «Νέαι Ἐρευναι ἐπὶ τοῦ Ἐρυσιπέλατος» καὶ ἑτέραν: «Περὶ ἀπολυμάνσεως τῶν φυματιωδῶν πτυσμάτων πρὸ πάσης μικροβιολογικῆς ἐρεύνης αὐτῶν», ἣν πρότερον εἶχεν ἀνακοινώσει εἰς τὴν Ἰατρικὴν Ἑταιρίαν.

Τὸν Ἰουλίον τοῦ 1889 τὸ Ἰατροσυνέδριον, ἐπὶ τῆς ἐρωτήσεως τοῦ Ὑπουργείου περὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς ἰδρύσεως λυσσιατρείου ἐν Ἑλλάδι, ἀπεφάνθη ὅτι πρὸ ταύτης ἔδει νὰ ἀνατεθῇ ἡ ἐκτέλεσις πειραμάτων λύσεως εἰδικῶς εἰς τὸν κ. Παμπούκην τὴν αὐτὴν δὲ γνώμην ἐξήνεγκε καὶ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1891 κατόπιν νέας περὶ λυσσιατρείου ἐρωτήσεως τοῦ Ὑπουργείου. Πράγματι δὲ ὁ κ. Παμπούκης, ἀνατεθείσης αὐτῷ ἐπίσημως τῆς ἐντολῆς ταύτης, ἔσπευσε νὰ προμηθευθῇ παρὰ τοῦ Ἰνστιτούτου Pasteur λυσικὸν ἰὸν καὶ τὸν Μάρτιον ἰδίου ἔτους ἤρξατο δι' αὐτῶν τῶν πρώτων ἐπὶ κοινίκων πειραμάτων, στεφθέντων ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας, ὡς ἡ πρὸς τοῦτο, τῇ αἰτήσῃ αὐτοῦ τοῦ κ. Παμπούκης, συστάσα ὑπὸ τοῦ Ἰατροσυνεδρίου Ἐπιτροπὴ ἀπεφάνθη, συστήσασα συγχρόνως τὴν ἐξακολούθησιν αὐτῶν καὶ τὴν ταχίστην χορηγίαν τῆς ἀπαιτουμένης δαπάνης, τῆς ὑπὸ τῆς Βουλῆς ψηφισθείσης. Ἄλλ' ἐπειδὴ οὐδὲν ἐγένετο, ὁ κ. Παμπούκης ἠναγκάσθη νὰ διακόψῃ τὰ πολυδάπανα ἄλλως ἀντιλυσσικὰ πειράματα.

Ἐν τούτοις τὸν Μάρτιον τοῦ 1894 ὁ κ. Παμπούκης, μετὰ τῆς ἀδιασείστου ἐκείνης πεποιθήσεως, ἣτις ὀπλίξει τοὺς ἀκραιφνεῖς ἐπιστήμονας κατὰ πάσης ἐναντιώσεως, ἀπεφάσισε νὰ ἐπαναλάβῃ ἰδίαις δαπάναις καὶ ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ μικροβιολογικῷ ἐργαστηρίῳ τὰ διακοπέντα πρὸ τριετίας πειράματα, μετὰ τινα δὲ καιρὸν ἀνήγγειλεν εἰς τὸ Ἰατροσυνέδριον τὴν ἐπιτυχίαν αὐτῶν καὶ τὴν ὁσονοῦπῳ ἐναρξίν τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἀντιλυσσικῆς θεραπείας καὶ ἐπὶ λυσοδόκτων. Ἐντεῦθεν ἡ πρὸς τοῦτο συστάσα ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν ἰδίων μελῶν τοῦ Ἰατροσυνεδρίου, παρακολουθήσασα ἐπὶ δίμηνον τὰ ἀντιλυσσικὰ πειράματα ταῦτα, ἐξέθηκε δι' ὑπομνηματὸς τῆς τὴν 17 Ἰουλίου 1894 ἐν συμπεράσματι ὅτι «ὁ κ. Παμπούκης ἄνευ οὐδενὸς κινδύνου καὶ μετὰ πάσης ἐπιτυχίας δύναται νὰ ἀναλάβῃ καὶ ἐφαρμόσῃ τὴν ἀντιλυσσικὴν θεραπείαν ἐπὶ λυσοδόκτων ἰδρῶν πρὸς τοῦτο Λυσοκομεῖον μετὰ Λυσσιατρείου.» Οὕτω δὲ τὴν 17 Αὐγούστου ὁ κ. Παμπούκης ἤρξατο τῆς ἐφαρμογῆς τῆς θεραπείας, χάριν δὲ πε-

ριεργείας μνημονεύομεν ὅτι ὁ πρῶτος ὑποβλήθεις εἰς αὐτὴν καὶ θεραπευθεὶς λυσσόδηκτος ἦτο ὁ κ. Ἀνδρέας Ζωγράφος μηχανικός τοῦ Β. Ναυτικοῦ. Ἐκτοτε, κατὰ τὸ διάστημα ἐνὸς περιήπου ἔτους ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ λυτσιατρείου, προσῆλθον καὶ ἐθεραπεύθησαν ἐντελῶς ἑκατὸν εἴκοσι λυτσοδήκτοι, ἐξ ὧν 22 μὲν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ οἱ δὲ λοιποὶ 98 ἐκ τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος.

Ἄλλ' ὁ κ. Παμπούκης, ἔνεκεν τοῦ πολυδαπάνου, ὅπερ ἀπαιτεῖ πρὸς συντήρησιν ἢ φύσιν τοιοῦτου Καταστήματος, δὲν ἠδύνατο νὰ δέχεται πρὸς θεραπείαν δωρεὰν πάντας τοὺς προσερχομένους. Διὸ ἐζήτησατο τὴν ἀρωγὴν τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, ἣν οὗτος πᾶν προθύμως παρέσχεν ἀναλαβὼν ὑπὸ τὴν ἠθικὴν αὐτοῦ προστασίαν τὸ λυτσιατεῖον τοῦ κ. Παμπούκη, χορηγήσας δ' αὐτῷ ἐτήσιαν συνδρομὴν, ἀνθ' ἧς παρέχεται ἡ ἀντιλυτσοδικὴ θεραπεία εἰς τοὺς ὑπὸ τοῦ Δήμου ἀποστελλομένους ἐνδεεῖς.

Ὑπελείπετο ἤδη ἡ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἀνγνώρισις καὶ προστασία τοῦ εὐεργετικωτάτου ἀληθῶς ἰδρύματος τοῦ κ. Παμπούκη, ὅπερ τιμᾷ ἀναντιρρήτως τὴν ἐλληνικὴν ἐπιστήμην καὶ τὸ ἔθνος, παρέχει δὲ ἀνυπολογίστου σημασίας ἐκδουλεύσεις εἰς τὸ ἐλληνικὸν δημόσιον. Εὐτυχῶς εὐρέθη εἰς ὑπουργὸς ρέκτης, φιλόανθρωπος, μὲ ζῆλον ἐκπολιτιστικὸν καὶ βαθὺ τὸ κοινωνικὸν αἰσθημα, ὁ κ. Μαυρομιχάλης, ὅστις, συνευδοκοῦντος καὶ τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, μετὰ θερμὴν καὶ λαμπρὰν ὄψιν ἀγόρευσιν ἐν τῇ Βουλῇ ὑπὲρ τοῦ Λυτσιατρείου, ἐζήτησε καὶ ἐπέτυχε παρ' αὐτῆς τὴν νομοθετικὴν κύρωσιν τῆς μετὰ τοῦ κ. Παμπούκη καὶ τοῦ Δημοσίου συμβάσεως, δι' ἧς ἀντὶ μικρᾶς ἀναλόγως ἐτήσιας χρηματικῆς ἀποζημιώσεως ἀναλαμβάνει οὗτος τὴν θεραπείαν πάντων τῶν ἀπόρων λυτσοδήκτων πρὸς δὲ καὶ τὴν ἴδρυσιν εἰδικοῦ καὶ καταλλήλου κτιρίου.

Ἄλλὰ τὸ ἐτήσιον τοῦτο ἐπίδομα εἶνε ἐλάχιστον, οὐδ' ἐπαρκεῖ νὰ ἰκανοποιήσῃ τὰς πολλαπλᾶς ἀνάγκας καὶ νὰ εὐρύνη τὸν κοινωνοφελῆ σκοπὸν τοιοῦτου ἰδρύματος. Τοῦτο ἀνωμολόγησε καὶ ὁ ἴδιος ὑπουργός, αἰτιαθεὶς τὰς δυσχερεῖς οἰκονομικὰς περιστάσεις τοῦ Κράτους, διὸ καὶ ὁ σχετικὸς νόμος ἐπέτρεψεν εἰς τὸ Λυτσιατεῖον νὰ δέχεται δωρεὰς, οἰονεὶ συστήσας αὐτὸ εἰς τὰ φιλόανθρωπα καὶ φιλοπρόδοα αἰσθήματα τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας.

Καὶ ἤδη, περαίνοντες τὰς βραχείας ᾧδε γραμμάς, θεωροῦμεν καθῆκον νὰ ἐπιχαλεσθῶμεν τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα τῶν ἀπανταχοῦ πολυταλάντων ὁμογενῶν ὑπὲρ τοῦ Λυτσιατρείου. Ἔστωσαν βέβαιοι ὅτι προικοδοτοῦντες τοιοῦτον κατάστημα, δι' ὅπερ δεόν νὰ σεμνύνεται ἡ ἐλληνικὴ ἐπιστήμη καὶ ἡ πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου, θὰ κληθῶσιν ἀληθεῖς εὐεργεταὶ τοῦ ἔθνους, εὐεργεταὶ τῆς πασχού-

σης ἀνθρωπότητος, ἐπισπῶντες τὰς εἰλικρινεῖς εὐλογίας καὶ τὴν αἰδίου εὐγνωμοσύνην τοῦ πανελληνίου, διὰ τῆς τελειοποιήσεως καὶ τῆς ἀναπτύξεως τοιοῦτου φιλανθρωπικωτάτου ἀσύλου, προωρισμένου νὰ σώζῃ ἀπὸ οἴκτροῦ καὶ φρικαλέου τέλους τόσα δυστυχῆ ὄντα, ἐξ οὐ πολλὰ μέχρῃς ἐσχάτων, δι' ἔλλειψιν τῶν ἀναγκαιῶν μέσων, ἀπέθνησχον τὸν εἰδεχθέστατον καὶ ἀποτρόπαιον ἐκ λύσσης θάνατον.

ΕΛΕΝΗ

*Χρόνος δὲν εἶναι ἴποδ τ' ὠραῖό σου σῶμα,
 ὦ Ἐλένη, πρωτοπῆε σὲ γάμον ἀγκάλῃ,
 Κ' ἢ ἀθῶα ψυχὴ σοῦ ἀνέβηκε στὸ στόμα,
 Γιὰ τὰ φιλήση ἀγγελικὰ μίαν ἄλλη.*

*Νά! — Χελιδόνι, ὅποδ δὲν ἔχει ἀκόμα
 Φτερὸ κἀνέρα εἰς τὸ κορμί τον βγάλῃ,
 Ἄπ' τῆς φωλιᾶς τὸ μυρωδάτο στρῶμα
 Μὲ πόθον βία τερτῶνει πὸ κεφάλι.*

*Εἶναι, ιδέε, τὸ μικρὸ φυλακωμένο.
 Ποῦ γιὰ θροφή δὲν σχίζει τὸν ἀέρα,
 Μὲ τὸ στόμα τῆς μάννας του ἐρωμένο!*

*Ἄλλ' ὁ γαμπρὸς τί θέλει τέτοια μέρα
 Στ' ἀχνά σου χεῖλη; Ἐκεῖθε φτερωμένο
 Τὸ θεῖο χελιδονάκι ἐπῆγε περα.*

(Ἐν Κερκύρα, 1895).

ΓΕΡ. ΜΑΡΚΟΡΑΣ.